

Arrest

nr. 140 600 van 9 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
3. X
4. X
5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 februari 2014 diene de verzoekers een (derde) aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 maart 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om deze aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 10 april 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.02.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

nationaliteit: Russische Federatie

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 06.03.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9ter §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op

een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het 'belang' wordt door de wet niet nader omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de eerste verzoekster, samen met de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekers op 3 februari 2014 een (derde) aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Middels de thans bestreden beslissing wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard met verwijzing naar het advies dat de ambtenaar-geneesheer op 6 maart 2014 uitbracht aangaande de medische problematiek van de eerste verzoekster. De ambtenaar-geneesheer stelde in zijn advies vast dat de beschreven medische toestand van de eerste verzoekster (claustrofobie) actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dat er geen noodzaak is tot behandeling en dat er zodoende actueel geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, waarna hij besluit dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het blijkt dan ook dat de thans bestreden beslissing werd genomen in antwoord van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die enkel was gegrond op de medische problematiek van de eerste verzoekster en niet op enige medische problematiek van de overige verzoekers.

De Raad wijst er op dat artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit de redactie van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat artikel 9ter van deze wet van toepassing is op “*de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)*”. Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte alsook dat hij bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de kwestieuze aanvraag dd. 3 februari 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel medische elementen en een standaard medisch getuigschrift werden overgemaakt met betrekking tot de eerste verzoekster. Er ligt geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat de verblijfsaanvraag van 3 februari 2014 zou zijn gebaseerd op een medische problematiek van de overige verzoekers.

Ter terechtzitting wordt niet betwist dat de kwestieuze aanvraag niet steunt op de medische toestand van de tweede, de derde, de vierde of de vijfde verzoekers.

Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt en niet wordt betwist dat de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekers zelve geen medische problematiek hebben voorgelegd en nu blijkt dat zij evenmin in hun hoofde een standaard medisch getuigschrift hebben gevoegd bij hun aanvraag, dient te worden vastgesteld dat de voornoemde verzoekers geen “*in België verblijvende vreemdeling (...)* die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft” zijn die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf op grond van deze wetsbepaling kunnen aanvragen. Aangezien deze verzoekers niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vallen, kunnen zij ook ingeval van een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet worden gemachtigd tot een verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekers. Opdat deze verzoekers een persoonlijk belang bij het beroep zouden kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing hen persoonlijk een voordeel kan verschaffen (cf. RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

Ter terechtzitting werd gevraagd om, in het licht van de bovenstaande vaststellingen, standpunt in te nemen omtrent het persoonlijk en rechtstreeks belang van de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekers. De advocaat van de verzoekers repliceert de ambtshalve opmerking van de Raad te kunnen begrijpen indien men kijkt naar de bewoordingen van de wet. De praktijk is volgens de verzoekers echter anders: bij een aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt gevraagd om alle gezinsleden te vermelden, bij een ontvankelijk verklaring krijgen alle gezinsleden een voorlopige tijdelijke verblijfsmachtiging en bij een gegrondverklaring krijgen dezelfde gezinsleden zonder discussie een verblijfmachtiging.

Dienaangaande merkt de Raad op dat het gegeven dat de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekers in de aanvraag en ook in de aanhef van de bestreden beslissing worden vermeld, nog niet impliceert dat zij ook meteen bij deze beslissing een persoonlijk belang kunnen doen gelden. Ook de – overigens niet

concreet onderbouwde en louter hypothetische – beweringen dat de overige gezinsleden in de praktijk bij het ontvankelijk verklaren van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een voorlopig verblijfsrecht krijgen en zij ook bij het gegrond verklaren een verblijfsmachtiging krijgen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zijn niet dienstig. De verzoekers beperken zich immers tot loutere beweringen die echter geen afbreuk doen aan de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zelf.

Er wordt niet aangetoond dat de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekers na een gebeurlijke vernietiging in aanmerking zouden kunnen komen voor het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen, zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De voornoemde verzoekers vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij kunnen uit een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing - waarbij de op de louter op de medische problematiek van de eerste verzoekster gebaseerde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard – geen persoonlijk en rechtstreeks voordeel halen. Deze verzoekers kunnen niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan zij niet aannemelijk maken dat deze hen toebehoort, nl. het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (cf. RvS 25 april 2001, nr. 94.986).

De Raad stelt bijgevolg vast dat het beroep, bij gebrek aan het wettelijk vereiste persoonlijk belang onontvankelijk is in de mate dat het is ingediend door de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekers.

Vermits enkel het beroep ingediend door de eerste verzoekster ontvankelijk is, wordt deze partij verder aangeduid als “de verzoekster”.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt uiteengezet:

“De DVZ besluit, zonder concreet onderzoek naar de medische toestand van verzoekster, meer bepaald zonder onderzoek of de aandoeningen levensbedreigend zijn en er een risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling, en zonder concreet onderzoek naar de mogelijke medische hulp en bijstand en beschikbaarheid-betaalbaarheid van de levensnoodzakelijke medicatie in het land van herkomst, lukweg dat er blijkbaar geen sprake is van levensbedreigende aandoeningen daar de medische attesten hiervan geen melding maken.

Medische toestand verzoekster:

Nochans het medische attest die werden overgemaakt stelt duidelijk de ernst van de medische toestand van verzoekster voldoende vast zoals vereist volgens het bij artikel 9ter bepaalde.

- Claustrofobie met weerslag op dagelijks leven

Verzoeker verwijst naar het medisch typteattest welke uitdrukkelijk specificceert dat op heden minstens een noodzakelijke behandeling nodig is voor volgende tijdspanne:

- 6 maand

Volgende behandeling is vereist:

- Medicamenten + psychotherapie

- Mantelzorg reeds aanwezig

Naast medicatie is een medische behandeling en follow op strikt noodzakelijk (zie attest).

Betreffende de heersende situatie in Noord-Ossetië:

Verzoekster heeft zowel een adequate behandeling nodig als de vereiste medicatie. Wanneer zij teruggestuurd zou worden naar haar geboorteland, is dit nefast voor de toestand van de patiënt. Dit vormt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling conform artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en artikel 3 van het EVRM.

In Noord-Ossetië kan zij niet de nodige medische zorgen en medicatie verkrijgen. Ook is de situatie in Noord-Ossetië onveilig. Bovendien is de aandoening waaraan verzoekster lijdt zo nauw verbonden met de plaats Noord-Ossetië waar zij een trauma heeft opgedaan, zodat een terugkeer eens te meer nefast zou zijn voor de gezondheidstoestand van verzoekster.

Gezien de erbarmelijke gezondheidstoestand, gezondheidszorg en voorzieningen en gezien de compleet onveilige situatie in Noord-Ossetië en de nauwe band tussen de aandoeningen en Noord-Ossetië, is het duidelijk dat verzoekster haar levensnoodzakelijke medische behandeling en medicijnen

niet kan bekomen in Noord-Ossetië en dit onaanvaardbare gevolgen zou hebben op de gezondheidstoestand van verzoekster.

Bovendien is de medicatie/behandeling in Noord-Ossetië niet betaalbaar.

Immers zijn in Noord-Ossetië de medische zorgen niet gratis. De dokters in Noord-Ossetië worden onderbetaald en eisen onofficiële gelden aan hun patiënten. Zodoende is er een enorme drempel om naar de dokter te stappen, daar de kosten zo weinig transparant zijn. Er is sprake van enorme corruptie. De gelden die de regering uittrekt voor gratis medische hulp zijn lang niet voldoende.

Bovendien zijn er zeer weinig dokters gespecialiseerd en houden zij er Sovjetpraktijken op na vooral bij psychiatrische problemen.

Mensen met psychiatrische problemen, zoals in casu claustrofobie, worden gestigmatiseerd en uitgesloten.

Uit de internationale rapporten blijkt dat de medische zorgen in het land van Noord-Ossetië niet gratis zijn en er enorm veel corruptie is. In het geval van psychiatrische problemen zijn de zorgen erbarmelijk en onaanvaardbaar, te meer daar waar nog steeds toepassing wordt gemaakt van de Sovjetpraktijken.

Het is meteen duidelijk dat voor verzoekster in Noord-Ossetië geen adequate behandeling voorhanden is voor haar medische aandoening. Ook de nodige medicatie is niet voorhanden en/of enkel voorhanden op de zwarte markt tegen woekerprijzen.

Er bestaat in casu duidelijk een reëel risico dat zijn leven of fysieke integriteit in het gevaar komt bij terugkeer, minstens bestaat een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer. Dit werd niet onderzocht door de DVZ.

De beslissing van de DVZ schendt duidelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter § 1 eerste lid vreemdelingenwet en dient te worden geschort en vernietigd. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekster verschaft hierbij de volgende toelichtingen:

“Artikel 62 bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“ Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. “

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er is geen sprake van enige motivering, maar enkel van een stereotiep algemene standaardbeslissing. In elk geval voor zover er al zou kunnen gesproken worden van enige motivering is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig.

De DVZ stelt louter en alleen dat uit de medische attesten niet zou blijken dat de aandoeningen levensbedreigend zijn. Voor het overige motiveert zij op geen enkele wijze haar beslissing.

In het advies van de adviserende arts wordt geen enkel concreet onderzoek gedaan.

De medische attesten laten in casu duidelijk toe af te leiden dat de aandoeningen levensbedreigend zijn. Minstens is er een risico op onmenselijke of vernederende behandeling, wat al helemaal niet werd onderzocht.

De adviserend arts brengt geen enkel medisch verantwoorde motivering. Hij deed duidelijk geen enkel onderzoek naar de aandoeningen, maar beperkte zich tot een stereotiep motivering.

Deze motivering is geen valabele motivering.

De DVZ beschikt juist over Artsen-adviseurs om de ziektes en aandoeningen nader te onderzoeken en hieromtrent een advies te geven. Dergelijk medisch advies ontbreekt compleet in onderhavige zaak.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden geschorst en vernietigd. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Deze twee middelen vertonen een grote interne samenhang. Zij worden hierna dan ook tezamen besproken en onderzocht.

De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Waar de verzoekster in de aanhef van het tweede middel de schending aanvoert van artikel 52 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zij nalaat toe te lichten op welke manier de bestreden beslissing dit wetsartikel schendt. Artikel 52 van de vreemdelingenwet heeft overigens betrekking op de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat hiervan in het kader van de thans bestreden beslissing sowieso niet dienstig de schending kan worden aangevoerd. Dit onderdeel van het tweede middel is dan ook onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in feite als in rechte, aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, gesteld dat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de voorgelegde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verweerder verwijst ook uitdrukkelijk naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 maart 2014. Dit advies bevindt zich in het administratief dossier.

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen

van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, *in casu* het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 maart 2014 dat tezamen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan de verzoekster ter kennis werd gebracht zodat het integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeksters betoog dat de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt over artsen-adviseurs om de ziektes en aandoeningen te onderzoeken en advies te verlenen en dat dergelijk medisch advies *in casu* compleet ontbreekt, missen derhalve feitelijke grondslag. De verzoekster voegt zelf overigens bij het onderhavige verzoekschrift een afschrift toe van het advies van de ambtenaar-geneesheer d.d. 6 maart 2014, waaruit eens te meer blijkt dat dit advies haar werd ter kennis gebracht.

Uit dit advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op grond van het door de verzoekster voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 31 januari 2014 heeft vastgesteld dat de beschreven claustrofobie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekster. De ambtenaar-geneesheer evalueert de claustrofobie eerder als een ongemak waarmee best te leven valt, dan als een echte aandoening en hij leidt hieruit af dat er geen noodzaak is aan een behandeling zodat er actueel ook geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer concludeert vervolgens dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9~~ter~~, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

De motieven van de bestreden beslissing, waar zodoende ook de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 maart 2014 integraal deel van uitmaakt, zijn geenszins te beschouwen als een stereotiepe motivering. Er wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer concreet ingegaan op de door de verzoekster voorgelegde medische problematiek en deze problematiek wordt afgetoetst aan het bepaalde in artikel 9~~ter~~, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De geboden motieven volstaan in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht die wordt voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Zij verschaffen de verzoekster het nodige inzicht en laten haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

Uit de uiteenzetting van het eerste en het tweede middel blijkt voorts dat de verzoekster niet alleen de formele motivering van de bestreden beslissing viseert, doch zij betwist tevens de correctheid van de motieven en zij voert hierbij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Ook hier dient echter de nuance te worden gemaakt dat de Raad bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht niet optreedt als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt wel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitevaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De schending van de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, bepaling die de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3.

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet houdt deze bepaling twee mogelijkheden in wat betreft de voorgelegde ziekte, met name:

1. de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
2. de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De bewoordingen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorzien echter geen precieze criteria om te bepalen wanneer een ziekte al dan niet (kennelijk) een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit dan wel een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Deze beoordeling wordt krachtens artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet (exclusief) overgelaten aan de door de minister *cq.* staatssecretaris aangeduide ambtenaar-geneesheer en in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet verklaart de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk wanneer de ambtenaar-geneesheer in zijn advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dan ook tevens dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde, en dit in de toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, uitdrukkelijk naar het advies van een ambtenaar-geneesheer van 6 maart 2014. Dit advies maakt, zoals reeds hoger gesteld, integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en luidt *in casu* als volgt:

*“Geachte mevrouw,
G(...), I(...) (R.R.: ...)
Vrouwelijk
Nationaliteit: Russische Federatie (Noord-Ossetië)
Geboren te (...) op (...)*

Artikel 9ter §3 -4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 03.02.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 31.01.2014 blijkt dat de beschreven claustrofobie actueel geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier meer een ongemak waarmee best te leven valt dan wel een echte aandoening, wat maakt dat behandelen geen noodzaak is. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 16 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Uit de lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de ambtenaar-geneesheer het door de verzoekster voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 31 januari 2014 in rekening heeft genomen. Hij stelt vast dat hierin een claustrofobie wordt beschreven die echter actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekster, zoals vereist in het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer evalueert de beschreven claustrofobie eerder als een ongemak waarmee best te leven valt, dan als een echte aandoening en hij oordeelt dat er daarom geen noodzaak is aan een behandeling zodat er actueel ook geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Zodoende spreekt de ambtenaar-geneesheer zich tevens uit over het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bovenstaande evaluatie van de ambtenaar-geneesheer steunt uitdrukkelijk op het door de verzoekster voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 31 januari 2014. De Raad stelt vast dat de verzoekster, hoewel zij niet concreet ingaat op de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer, een eigen beoordeling van het medische getuigschrift van 31 januari 2014 naar voor schuift. Zij wijst er op dat de ernst van haar aandoening blijkt uit dit attest, met name “*claustrofobie met weerslag op het dagelijks leven*”, en dat ook de noodzakelijke behandeling, met name “*medicamenten + psychotherapie, mantelzorg reeds aanwezig*” en de voorziene behandelingsduur “*6 maanden*”, wordt vermeld. De verzoekster meent dat naast medicatie een medische behandeling en follow up strikt noodzakelijk is en geeft aan dat een adequate behandeling niet voorhanden is in Noord-Ossetië dan wel enkel voorhanden op de zwarte markt tegen woekerprijzen. De verzoekster besluit dat er *in casu* duidelijk een reëel risico is voor haar leven of fysieke integriteit en dat er bij een terugkeer naar het land van herkomst minstens een ernstig risico is op onmenselijk en vernederende behandeling.

Het standaard medisch getuigschrift van 31 januari 2014 bevindt zich in het administratief dossier. De Raad stelt, na een lezing van dit attest, vast dat de verzoekster hieruit slechts partieel citeert. Zo wordt in dit attest, dat als aandoening een “*verhaal van claustrofobie met weerslag op dagelijks leven*” (rubriek B) vermeldt, onder de rubriek C “*actuele behandeling en datum van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B*” bij de vraag naar de “*medicamenteuze behandeling / medisch*

materiaal een streep gezet en wordt er geen enkele concrete medicamenteuze behandeling vermeld in het hele standaard medisch getuigschrift. De behandelende arts stelt wel zeer algemeen “*nu gestart medicamenteus + indien mogelijk psychotherapie*” en hij geeft bij de duur van de behandeling een termijn van 6 maand op, doch op de vraag naar de gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stop gezet (rubriek D) antwoordt hij: “*niet direct toename – wel decompensatie op stress momenten*”. Bovendien blijkt uit de bewoordingen “*mogelijk psychotherapie*”, in weerwil van hetgeen de verzoekster thans voorhoudt, geenszins dat een psychotherapie werkelijk vereist zou zijn, terwijl de vermelding van een opgestarte “*medicamenteuze*” behandeling nergens in het standaard medisch getuigschrift concreet wordt toegelicht zodat de ambtenaar-geneesheer geenszins in kennis gesteld werd van enige concrete medicamenteuze behandeling die met betrekking tot verzoeksters claustrofobie zou zijn vereist.

Uit het advies van 6 maart 2014 blijkt genoegzaam dat de ambtenaar-geneesheer het door de verzoekster voorgelegde standaard medisch getuigschrift in rekening heeft genomen, doch op grond van het geheel van de vermeldingen van dit attest stelt hij vast dat de claustrofobie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekster, dat het eerder een ongemak dan wel een echte aandoening betreft en dat hiermee best te leven valt zodat een behandeling niet noodzakelijk is en er ook geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er in het land van herkomst geen adequate behandeling is. De verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat in het standaard medisch getuigschrift van 31 januari 2014 gegevens voorhanden zijn die met deze vaststellingen onverenigbaar zijn. De verzoekster maakt met haar louter persoonlijk standpunt omtrent de ernst van haar aandoening en met haar partiële verwijzingen naar het reeds aan de diensten van de verweerder voorgelegde standaard medisch getuigschrift evenmin aannemelijk dat de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk zouden zijn in het licht van de door artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene risico's. Het enkele gegeven dat de verzoekster het niet eens is met de beoordeling van het voorgelegde standaard medisch attest door de ambtenaar-geneesheer, laat de Raad nog niet toe te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit overigens veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van de aanvraag neergelegde medische attesten. De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend behoort tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en dat het de Raad niet toekomt de medische beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

Waar de verzoekster stelt dat er geen onderzoek is gevoerd omtrent de behandelingsmogelijkheden in Noord-Ossetië en waar zij aangeeft dat zij aldaar niet adequaat behandeld kan worden en dat de behandeling ook financieel niet toegankelijk is, merkt de Raad op dat zij ook hier voorbij gaat aan de concrete evaluatie die blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 maart 2014. Hieruit blijkt namelijk dat de ambtenaar-geneesheer de in het standaard medisch attest vermelde claustrofobie niet als een echte aandoening heeft weerhouden en dat hij vaststelt dat het eerder gaat om een ongemak waarmee best te leven valt en waarvoor een behandeling niet nodig is. De verzoekster brengt thans geen enkel concreet element naar voor dat deze vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer zou kunnen weerleggen. Zoals hierboven reeds besproken, beschikt de ambtenaar-geneesheer over een ruime discretionaire bevoegdheid en het is niet omdat de behandelend geneesheer *in casu* in uiterst vage termen stelt dat een medicamenteuze behandeling is opgestart en dat er mogelijks ook psychotherapie zal worden gegeven, dat de ambtenaar-geneesheer dit moet volgen. De verzoekster toont niet aan en het komt de Raad niet kennelijk onredelijk over dat de ambtenaar-geneesheer, gelet op de vage vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift en gelet op de uitdrukkelijke vermelding dat het stopzetten van de behandeling niet direct tot een toename zal leiden, tot de bevinding komt dat de beschreven claustrofobie eerder een ongemak betreft dan wel een echte aandoening en dat een behandeling hiervoor niet noodzakelijk is.

De Raad wijst er verder op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins voorziet dat in alle gevallen, ongeacht de concrete aard van de aandoening en het noodzakelijk karakter van de behandeling, moet worden onderzocht of er een adequate behandeling bestaat voor een bepaalde problematiek in het land van herkomst van een vreemdeling. Wanneer de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat er redenen zijn om te besluiten dat het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst van een vreemdeling sowieso geen aanleiding zal geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling, dan dient hij uiteraard geen standpunt in te nemen omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgverstrekking in dat land.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat de aandoening van de verzoekster als dusdanig geen aandoening is en niet behandeld hoeft te worden. Er valt dan ook niet in te zien waarop verzoeksters verwachting is gestoeld dat de ambtenaar-geneesheer voor een aandoening die hij niet als een “ziekte” met een “noodzakelijke behandeling” heeft weerhouden, nog uitdrukkelijk zou verder motiveren of een daadwerkelijk onderzoek zou voeren omtrent de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van deze of gene behandeling in het land van herkomst. Een verder onderzoek inzake de medische zorgverstrekking in het land van herkomst – Rusland - was *in casu*, los van de vaststelling dat de verzoekster geenszins met concrete elementen aannemelijk maakt dat de zorgen die zij in België krijgt niet evenzeer in Rusland beschikbaar en toegankelijk zouden zijn, dan ook niet vereist.

De verzoekster maakt met haar vage betoog, dat voor het overige bestaat uit een aantal niet concreet onderbouwde beweringen omtrent de erbarmelijke gezondheidstoestand, gezondheidszorg - en voorzieningen en de onveiligheid in Noord-Ossetië alsook de bewering als zou een terugkeer nefast zijn wegens een trauma opgelopen in het land van herkomst, niet aannemelijk dat *in casu* op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt werd besloten dat de verzoekster kennelijk niet lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond. Evenmin werd een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel en het tweede middel zijn derhalve, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

4.2. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Zij verschaft hierbij de volgende toelichting:

“Verzoekers vorderen op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen. Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat de gezondheid en het leven van verzoekster in gevaar wordt gebracht. Daarenboven zouden verzoekers worden weggerukt uit België waar zijzelf sociaal en psychologisch hun evenwicht vinden. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor de gezondheid van verzoekster inhouden. Ook het sociaal leven van verzoekers zou ten zeerste worden verstoord. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Bovendien is een terugkeer totaal onveilig. De Dienst Buitenlandse Zaken raad trouwens zelf af om af te reizen naar het land van herkomst van verzoekster. Verzoekers zijn ondertussen meer dan 6 jaar in België en hun kinderen studeren ernstig. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo’n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing totaal niet proportioneel is. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat het de Raad, in het kader van de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, geenszins toekomt om – in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht – zijn oordeel over de gepastheid van een bestuursbeslissing in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.641).

De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste en het tweede middel. Hieruit is reeds gebleken dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat *in casu* in kennelijke onredelijkheid zou zijn geoordeeld dat de verzoekster kennelijk niet lijdt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, zodat haar aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeksters blote betoog dat de bestreden beslissing haar gezondheid en leven in gevaar brengt kan niet worden gevolgd. Er valt immers niet in te zien hoe het loutere gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt

verklaard, beslissing die op zich geen enkele invloed heeft op de verblijfsrechtelijke situatie van de verzoekster, het leven of de gezondheid van de verzoekster in het gevaar zou brengen. De verzoekster beperkt zich overigens tot een loutere bewering die zij niet concreet onderbouwt en die zij ook niet betreft op de motieven van de thans bestreden beslissing, dit terwijl bij deze beslissing en met name in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 maart 2014 wordt geoordeeld dat verzoeksters claustrofobie actueel geen reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit en dat het eerder gaat om een ongemak waarvoor een behandeling niet noodzakelijk is zodat er ook geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Voor het overige benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoeksters medische verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing omvat geen enkele plicht voor de verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoeksters beschouwingen dat zij zal worden weggerukt uit België en dat een terugkeer een onherstelbare schade voor haar gezondheid zal inhouden, betreffen dan ook niet de (wettigheid van) de thans bestreden beslissing. De hierop gestoelde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan derhalve niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

4.3. In een vierde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoekers vorderen op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieder recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers.

Verzoekers hebben geen sociale binding meer met hun geboorteland.

Verzoekers zijn dan ook het land België als het hunne gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Een terugkeer naar Noord-Ossentië zou tot gevolg hebben dat het leven van verzoekers en hun gezin in gevaar worden gebracht, dat zij in de totale onzekerheid gestort worden, dat zij worden weggerukt uit het milieu waarin zij hun psychologisch en sociaal evenwicht vinden in gezinsverband, dat hun gezinsleven en schoolgaan abrupt wordt afgebroken en hun familieleven en schoolopleiding ten zeerste worden verstoord, dat eds...

Verder wensen verzoekers er op te wijzen dat het begrip ‘privé-leven’ ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoekers gedurende deze 6 jaren in België hebben opgebouwd in België, reeds daarom al hun recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoekers gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en hun sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoekers en hun dochtertje vinden immers hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven

van verzoekers. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad stelt vast dat de verzoekster in de uiteenzetting ter ondersteuning van het vierde middel niet met concrete elementen aangeeft enig gezinsleven in België te hebben, laat staan dat zij uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing, die het louter onontvankelijk verklaren van een medische verblijfsaanvraag betreft, een daadwerkelijke verbreking van haar gezinsleven zou teweeg brengen.

Waar de verzoekster verwijst naar de *"zeer duurzame binding"* die zij met België heeft ontwikkeld, naar de *"grote kennis- vriendenkring"* die zij hier heeft uitgebouwd, naar de *"sociale en affectieve entourage"* in België en het *"psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied"*, stelt de Raad vast dat zij zich beroept op een privéleven in België. Er dient evenwel op te worden gewezen dat het in de eerste plaats aan de vreemdeling die zich beroept op artikel 8 van het EVRM toekomt om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft miskend. Door louter op algemene wijze te poneren dat men duurzame banden heeft ontwikkeld met België, zonder deze concreet te maken en zonder hiertoe ook maar enig stavingstuk over te maken, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Zelfs indien alsnog enig privéleven in België dient te worden aangenomen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing op zich geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat en zich enkel uitspreekt over de vraag of er medische redenen voorhanden zijn om een verblijfsmachtiging toe te kennen in België. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat er geen noodzaak is aan een behandeling voor verzoeksters claustrofobie en dat het eerder om een ongemak gaat dan om een echte aandoening zodat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er in verzoeksters land van herkomst geen adequate behandeling kan worden geboden. Er blijken aldus, op medisch vlak, geen ernstige hinderpalen die het de verzoekster zouden verhinderen om in haar land van herkomst te verblijven. Waar de verzoekster alsnog betoogt geen sociale binding meer te hebben met haar herkomstland, wijst de Raad er ten overvloede op dat deze algemene stelling – gelet op verzoeksters langdurige verblijf in haar herkomstland– niet kan overtuigen.

De verzoekster wist of behoorde trouwens te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven nu haar verzoek om internationale bescherming alsook haar vorige verblijfsaanvragen werden afgewezen en haar reeds meermaals het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing van haar kant heeft voorts niet tot gevolg dat aan de verzoekster enig verblijfsrecht wordt ontnomen dat haar feitelijk tot het beleven van een gezins- of privéleven in België in staat stelde. Onder deze omstandigheden kan niet besloten worden tot een inmenging in het privé- of gezinsleven die valt onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15 576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104 270) en is er geen sprake van een positieve verplichting die op de Belgische staat zou rusten om de verzoekster toe te laten tot enig verblijf.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan in de huidige stand van zaken dan ook niet worden aangenomen.

Door te verwijzen naar een *'partly dissenting opinion'* bij een arrest van het EHRM waarvan zij bovendien op geen enkele wijze aantoonde dat de feiten die hieraan ten grondslag lagen vergelijkbaar zijn aan deze die huidige zaak kenmerken, toont de verzoekster evenmin enige schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Het vierde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De eerste verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk wat de overige verzoekers betreft.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE